

szervezetek részéről. Sikertől elérnie, hogy a Szakszervezetek Pest Megyei Könyvtárának állománya a Pázmány Péter Katolikus Egyetemhez kerüljön Piliscsabára. 1995 és 2000 között ő is ott folytatta könyvtárosi munkáját. Ezután a Néprajzi Múzeum Könyvtárában dolgozott, annak vezetője volt nyugdíjazásáig.

A szakszervezeti könyvtárak tevékenységét továbbra is figyelemmel kísérte, segített bölcs és hasznos tanácsaival. Megtisztelt bennünket azzal, hogy részt vett több volt szakszervezeti könyvtár ötvenéves évfordulós ünnepségén, figyelte munkánkat, örült sikereinknek.

Okos, csendes, elmélyülésre hajlamos szemlélet jellemezte leginkább. Kiváló helytörténész volt, foglalkozott sajtókutatással. Írásai jelentek meg a Néprajzi Értesítőben, a Könyvtári Figyelőben, a Könyvtári Levelező/lapban, a Könyv, Könyvtár, Könyvtárosban. Utóbbinak hosszú évekig szerkesztőbizottsági tagja volt.

Önálló kötete *A váci sajtó története, 1870–1945* (Vác, 1992).

A Vértes és környéke mindig közel állt szívéhez. Az itt folytatott lelkes kutatómunkájáról, a történelmi és néprajzi emlékekről könyve (Kenyéri Kornélia – Ugrits Margit: *A Vértes tájain: Bodmér, Gánt, Csákvár, Vértesboglár*. Budapest, 1994), több írása, előadása és kiállítása is tanúskodik.

Kenyéri Kornélia személyében kitűnően felkészült, nagy tudású, tájékozott embert veszítettünk el, aki munkájában és a mindennapi életben is segítőkész, következetes volt.

Köszönjük, hogy velünk voltál! Búcsúzom tőled, nagyszerű kollégánk. Isten veled! ■

Juhász Jenő (1937–2013)

Baráti megemlékezés

◆ Szente Ferenc

Autóban ülünk, jövet Dunaújvárosból, Sallai Istvánnal és Fodor Andrással. Mi-lyennek láttatok az új embert? Nekem jó szándékú, kedves fickónak látszik. Ebben egyetértettünk. Figyeljete rá. A hatvanas években járunk. Juhász Jenő volt, akit Sallai figyelmünkbe ajánlott.

Rövid tanárkodás után a Vasmű könyvtárában kezdte könyvtárosi pályáját, majd hamarosan a székesfehérvári SZMT könyvtár vezetője lett. Kedves, barátságos természetével jó munkahelyi légkört teremtett, amelyben szép barátságok is születtek. Jót tett a könyvtár működésének, hogy a fiatal vezető a főnökséggel elfogadtatta magát hiteles szakemberként, termékeny kapcsolatok tudott kiépíteni velük. Valahányszor náluk jártam, mindig tapasztaltam a fenntartó gazdák elégedettségét. Büszkék voltak a könyvtárukra, kiváltképpen, amikor az országban a legelső közt ott jött létre önálló folyóirat-olvasó részleg és később, amikor könyvtárosaik bekapcsolódtak a szakszervezeti könyvtárak országos fejlesztési irányelveinek gyakorlati előkészítésébe.

A hetvenes évek második felében a minisztérium könyvtári osztályán volt főelőadó, majd ezután egy évtizedig az osztály vezetője. Az egyre súlyosbodó gazdasági válság közepette sikeresen érvenyesítette a tárcán belül a könyvtári érdekeket, köszönhetően a politikai struktúrában vállalt szerepének és a helyzethez kitűnő taktikai érzéssel alkalmazkodó egyéniségének. Gondoskodó figye-

lemmel kísérte különösen a vidéki könyvtári ellátás fejlődését. Erős igazságérzettel áldotta meg a sors. A méltánytalanságokat igyekezett megszüntetni. Ebbéli törekvésében sok kellemetlenkedést kellett elviselnie, de barátságot és elismerést is kapott azoktól, akik tágabb világból jöve látták a könyvtárügyet.

Építő, gyarapító ember volt. Erősen hitt a fejlődésben, és gyötrődött a szűkös lehetőségek miatt kénytelen-kelletlen viselt tehetetlenségtől. Egyebek mellett ez volt az oka, hogy a nyolcvanas évek vége felé váltott és új pályát kezdett az akkor még Állami Gorkij Könyvtár néven szereplő intézményben. Azonnal hozzálátott a teljes körű felújításhoz. Asztala tele volt a bővítés és átalakítás tervrajzaival. Az intézmény funkciójáról hosszan konzultáltunk. Ennek során született az új név: Országos Idegennyelvű Könyvtár. Fáradhatatlanul dolgozott a fejlesztésén. Kilincselte az önkormányzatnál, a pénzügyi szerveknél, hogy a patinás bérházból cserével kiköltöző lakók helyére terjeszkedhessen a könyvtár, és ezzel új szolgáltatásokat nyithasson meg. Létrehozta a belváros talán egyik leghangulatosabb könyvtári környezetét, benne egy izgalmasan gazdag nemzetközi olvasmány kínálatot. Az építkezést és fejlesztést utolsó aktív napjáig folytatta. Keserű szájjal hagyta el a helyét, jócskán túl a nyugdíjhatáron. Úgy érezte, még sok tennivalója lenne.

Ilyen volt a magánéletében is. Tevékeny, építő, fejlesztő, gyarapító. Ezt kapta családi örökségként dolgozó gazda apjától, gondoskodó édesanyjától, ennek a szellemében tanítgatta cseperedő, okoska unokáit. Szeretett lánya, Csilla, és fiaként kezelt veje voltak a társai. A család sze-

retete tette derűssé utolsó éveit, melyekből a végsőt a gyógyulás reményével ismétlődő kórházi tartózkodásokkal élte le. Találkozásainkon a betegtársakról, az orvosokról, a kórházi állapotokról beszélt, arról, hogy mit kellene csinálni a korszerűsítés érdekében. Nem sok pénzzel, csak több odafigyeléssel. Nagyon hitt az odafigyelésben. Ilyen volt. Emlékezzünk rá! ■

Megszépült a Szabadkai Városi Könyvtár olvasóterme

Az 1896-ban épült, egykor Nemzeti Kaszinónak használt épület magán viselte az idő és a beázások nyomait. Idén önkormányzati segítséggel kicserélték a rossz állapotban lévő cserpeket, és újrafestették az olvasótermet. A munkálatok három hónapig tartottak.

Forrás: Hicsik Dóra